

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S., s. r. o.**, so sídlom: P.P., X. D. S., IČO: X., pr. zast. L. C. s. r. o., so sídlom: A., X. D. S., IČO: X., konajúca menom JUDr. I. G. proti žalovanému: **JUDr. I. M.**, so sídlom: V., X. B., správca konkurznej podstaty úpadcu: P. S. a. s. v konkurze, so sídlom: P., X. D. S., IČO: X. **o vylúčenie nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10Cbi 16/2008, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júla 2011, sp. zn. 3Obo 75/2010, t a k t o

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom z 10. marca 2010, č. k. 10Cbi/16/2008-112, rozhodol o povinnosti žalovaného vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu P. S. a. s., v konkurze, P., D. S., nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. D. S., zapísané na LV č. X., Katastrálnym úradom v Trnave, Správou katastra D. S., pre obec D. S. ako pozemok, parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 16 916 m², pozemok, parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 5 019 m², pozemok, parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 489 m², administratívna budova na tejto parcele č. X., pozemok, parc. č. X. –

zastavané plochy a nádvoria o výmere 43 m², čistiaca stanica na tejto parcele č. X., pozemok, parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 495 m², dielňa na tejto parcele č. X., pozemok, parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 285 m², kotolňa na tejto parcele č. X., a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že túto vo veci úspešnému žalobcovi nepriznal, keďže si ju v lehote podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), neuplatnil. Súčasne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd poukázal na to, že sa v konaní jedná o spor vyvolaný a súvisiaci s konkurzom, pričom konkurzné konanie začalo do 31. decembra 2005, a teda na konanie je podľa § 372n O. s. p. príslušný ako súd prvého stupňa Krajský súd v Bratislave a žalobca aj žalovaný sú vecne legitimovanými účastníkmi konania. Uviedol, že žalobca vzhľadom na svoje predchádzajúce vyjadrenia zotrval na tom, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol už podpísaním kúpnej zmluvy 20. júla 2004 a v roku 2004 zaplatil aj celú kúpnu cenu. Od neplatného odstúpenia od zmluvy zo strany pôvodného správcu, sa mu odstránenie protiprávneho stavu a nerušený výkon vlastníckeho práva, dosiahnuť nepodarilo, a to aj napriek snahe o nápravu ďalšími správcami. Súd ďalej uviedol, že súčasný správca za účelom zabránenia zápisu vlastníckeho práva žalobcu do katastra nehnuteľností, požiadal konkurzný súd o zrušenie pôvodného opatrenia z 22. októbra 2002, č. k. 4K 169/97-140, ktorým v rámci dohliadacej činnosti odsúhlasil prevod sporných nehnuteľností do vlastníctva žalobcu, a to z dôvodu nepresnej špecifikácie prevádzaných nehnuteľností. Konkurzný súd na základe tejto žiadosti, opatrením z 3. novembra 2008, zrušil svoje pôvodné právoplatné opatrenie. Žalobca uvedený postup konkurzného súdu označil za nezákonný. Vyjadril názor, že konkurzný súd bol svojím opatrením z 22. októbra 2002 viazaný a pokiaľ mal súd za to, že opatrenie postráda presnú identifikáciu predávaného majetku, mal ho doplniť postupom podľa § 66b ods. 5 ZKV. Konkurznému súdu pritom bolo známe, že na základe zrušeného rozhodnutia (v spojitosti s predchádzajúcim rozhodnutím z 29. júna 1999, sp. zn. 4K 169/97), sa riadne plnilo a predmetný synalagmatický právny úkon bol zavŕšený splnením povinnosti jednak predávajúceho previesť nehnuteľnosti a jednak kupujúceho zaplatiť za nadobúdané nehnuteľnosti kúpnu cenu. Uvedeným nezákonným konaním konkurzného súdu došlo podľa názoru žalobcu k narušeniu zásady právnej istoty vytvorenej nezmeniteľnosťou právoplatných súdnych rozhodnutí. Keďže konkurzný súd na návrh žalobcu, aby napravil nezákonné

zrušenie vlastného opatrenia a zabezpečil zavkladovanie kúpnej zmluvy uzatvorenej správcom konkurznej podstaty dňa 14. novembra 2007, nereagoval, podal žalobca 3. novembra 2008 podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. V ďalšej časti svojho rozhodnutia poukázal prvostupňový súd na § 19 ods. 2 ZKV a uviedol, že subjekt, ktorý uplatňuje právo na vylúčenie vecí z podstaty, môže žalobu proti správcovi podať podľa vlastného uváženia, najneskôr v lehote určenej súdom. Žaloba, ktorá smeruje proti správcovi na vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty, do ktorej ich správca nesprávne zapísal, predpokladá vyhlásenie konkurzu a jeho trvanie. Žalobca sa ňou domáha priznania práva vyplývajúceho z procesných predpisov, avšak právnym dôvodom žaloby je právo vyplývajúce z hmotnoprávných noriem, pričom túto otázku rieši súd ako otázku predbežnú v odôvodnení svojho rozhodnutia. Prvostupňový súd ďalej konštatoval, že konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 2. apríla 1998 a v konkurznom konaní pôsobilo 8 správcov. Na návrh správcu konkurznej podstaty, konkurzný súd opatrením z 2. júna 1998, súhlasil so speňažovaním majetku za cenu určenú znaleckým posudkom v priamom predaji bez súhlasu súdu. Ďalším opatrením z 29. júna 1999, súd na návrh správcu konkurznej podstaty súhlasil s predajom nehnuteľného majetku úpadcu, a to areálu v k. ú. D. S., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., nehnuteľností postavených na uvedených parcelách a tiež hnutel'ného majetku žalobcovi za 12 000 000,- Sk s tým, že nehnuteľnosti budú speňažené verejnou súťažou alebo ponukovým konaním, pretože počas jedného roka sa prihlásil jediný záujemca (žalobca). Opatrením z 22. októbra 2002, č. k. 4K 169/97-140, súd na návrh správcu konkurznej podstaty zo 17. septembra 2002, v ktorom sú vymenované parcelné čísla pozemkov, označené katastrálne územie a priložený znalecký posudok č. 65/2002 s určenou hodnotou predávaných nehnuteľností 13 054 730,- Sk (vzhľadom na to, že sa jednalo o opakované výberové konanie a ponúknutá cena bola vyššia ako 50 % hodnoty znaleckého posudku), schválil predaj takto definovaného majetku žalobcovi za cenu 8 500 000,- Sk. V druhom výroku tohto opatrenia súd schválil predaj rekreačnej chaty K. J. L.. Súd uviedol, že na základe uvedeného opatrenia uzavrel správca konkurznej podstaty ako predávajúci, dňa 27. júna 2004 kúpnu zmluvu, ktorú za kupujúceho podpísal J. L., jeden z dvoch konateľov oprávnených konať samostatne. V dôsledku rozporov medzi konateľmi kupujúceho (L. – V.), správca konkurznej podstaty od kúpnej zmluvy dňa 29. septembra 2004 jednostranným právnym úkonom odstúpil, a to pre nezaplatenie celej kúpnej ceny. Dňa 28. októbra 2004 bola medzi správcou konkurznej podstaty a konateľom kupujúceho, L., podpísaná dohoda o urovnaní, v ktorej kupujúci vyslovil súhlas s odstúpením od zmluvy

a predávajúci sa zaviazal vrátiť kupujúcemu zaplatenú časť ceny vo výške 8.250.000,- Sk. Následne správca konkurznej podstaty uzavrel nájomnú zmluvu na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, so spoločnosťou S. P., s. r. o., D. S., ktorú založil jeden z konateľov kupujúceho, J. L.. Dňom 24. apríla 2006 prevzal funkciu správcu konkurznej podstaty JUDr. T. V., ktorý odstúpenie od kúpnej zmluvy označil za konanie v rozpore so zákonom a 9. októbra 2006 uzavrel s druhým konateľom kupujúceho (V.) dohodu o urovnaní, v ktorej vyhlásili, že kúpnu zmluvu považujú za platnú a účinnú a za relevantný podklad pre prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Súčasne dohodu o urovnaní, ktorú podpísal správca konkurznej podstaty Mgr. P. a konateľ kupujúceho L., vyhlásili za právne neúčinnú. Aj ďalší správca konkurznej podstaty, JUDr. J. V. dospel k záveru, že na základe kúpnej zmluvy z 27. júna 2004, zaplatil kupujúci celú kúpnu cenu, pričom omeškanie spôsobil predávajúci tým, že prijatú platbu vo výške 200 000,- Sk vrátil na druhý deň späť kupujúcemu. Tento ju previedol do súdnej úschovy a 16. októbra 2006 na účet úpadcu. Správca konkurznej podstaty 14. novembra 2007 uzavrel novú kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam úpadcu na nadobúdateľa schváleného v opatrení súdu z 22. októbra 2002. Uznesením zo 7. januára 2008, bol na základe rozhodnutia konkurzných veriteľov ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. I. M., na návrh ktorého konkurzný súd opatrením z 3. novembra 2008, č. k. 4K 169/97-631, zrušil prvú časť výroku svojho opatrenia z 22. októbra 2002, č. k. 4K 169/97-140 a druhú časť ponechal v platnosti. Konkurzný súd sa v odôvodnení opatrenia v celom rozsahu stotožnil s návrhom správcu konkurznej podstaty, že zrušené opatrenie nie je spôsobilé vyvolať právne účinky vôbec a trpí vadou neurčitosti, pretože neobsahuje číslo listu vlastníctva, katastrálne územie, ani súpisné číslo stavieb. Uviedol, že možnosť aplikácie pôvodného opatrenia zanikla uzavretím kúpnej zmluvy z 27. júna 2004, pretože bolo individualizované na konkrétny návrh správcu konkurznej podstaty a vzťahovalo sa iba na individuálne určený právny úkon – kúpnu zmluvu, ktorá zanikla odstúpením predávajúceho. Úkony ďalšieho správcu podľa zrušeného opatrenia nemôžu zakladať vznik platných záväzkov, ktoré by mali byť nadobúdacím obligačným titulom. Prvostupňový súd po tom, ako poukázal na § 2 ods. 2 ZKV upravujúci postup v konaní po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, uviedol, že konkurz sa realizuje prostredníctvom činnosti správcu, ktorý je povinný ju vykonávať s odbornou starostlivosťou a ktorý zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Novela ZKV účinná od 1. februára 1998 (ktorá sa podľa § 70a ods. 2 a 3 vzťahuje aj na konkurz vedený pod sp. zn 4K 169/97), zaviedla ako špeciálnu formu

autoritatívneho rozhodovania konkurzného súdu pri ukladaní povinností správcovi, pri udeľovaní súhlasu správcovi a pri ďalších rozhodnutiach taxatívne vymedzených v § 66b ods. 1, a to opatrenie, ktorého cieľom je riešiť a koordinovať vnútornú štruktúru konkurzného konania a nie zakladať záväzky navonok. Základnú štruktúru opatrenia obsahuje ZKV s tým, že pokiaľ ZKV neustanovuje inak, použijú sa naň primerane ustanovenia O. s. p. (§ 66b ods. 5 ZKV). Proti opatreniam v dohliadacej činnosti súdu a opatreniam, ktorým súd dáva súhlas (okrem súhlasu podľa § 28 ZKV), nie je prípustný opravný prostriedok. Podľa § 159 O. s. p., v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., doručené opatrenie, ktoré nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatné a predstavuje prekážku rozhodnutej veci. Právoplatné a vykonateľné opatrenie nie je možné zrušiť ani autoremedúrou v zmysle § 210a O. s. p., pretože nie sú splnené zákonné podmienky. Súd poukázal tiež na § 8 ods. 5 šiesta veta ZKV (ktorá sa v spojení s § 70b ods. 2 vzťahuje aj na konkurz vedený pod sp. zn. 4K 169/97) a uviedol, že účinky vykonaných úkonov vymeneného správcu zostávajú zachované a pre všetky formy výmeny správcu konkurznej podstaty platí zásada, že zbavením funkcie, správcova zodpovednosť za činnosť počas výkonu funkcie, nezaniká. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa dospel k záveru, že opatrenie konkurzného súdu z 22. októbra 2002, č. k. 4K 169/97-140 nemohlo byť lege artis zrušené, a teda účinky úkonov vykonaných správcom konkurznej podstaty JUDr. V. 9. októbra 2006 (dohody o urovaní), ako aj kúpnej zmluvy uzavretej medzi správcom konkurznej podstaty JUDr. V. a žalobcom dňa 14. novembra 2007, zostávajú zachované, čo znamená, že nehnuteľnosti uvedené vo výroku rozhodnutia nepatria do konkurznej podstaty. Súd mal za preukázané, že v zmysle ustanovení ZKV, v prejednávanej veci sú splnené všetky predpoklady pre to, aby súd mohol vylučovacej žalobe vyhovieť, konkrétne že nehnuteľnosti sú zaradené do súpisu konkurznej podstaty, v čase rozhodovania súdu účinky konkurzu trvajú, žalobca svoj nárok uplatnil v súlade so zákonom a žalobca zároveň preukázal, že nehnuteľnosti nepatria do súpisu podstaty a že práve jemu svedčí právo vylučujúce ich zo súpisu.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, rozsudkom z 28. júla 2011, sp. zn. 3Obo 75/2010, 3Obo 76/2010, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 O. s. p., potvrdil. Súčasne potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 5. mája 2010, č. k. 10Cbi 16/2008-135 o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 99,50 eur. O náhrade trov konania rozhodol tak, že túto žiadnemu z účastníkov konania nepriznal. Odvolací súd za základné

okruhy pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného vo veci samej, označil nasledovné otázky:

- či prvostupňový súd porušil zákon, keď konanie neprerušil až do právoplatného skončenia sporu, ktorý bol začatý pred podaním žaloby žalobcu na súde prvého stupňa dňa 2. októbra 2009,
- či konajúci súd na pojednávaní nezaručil právo náležitého poučenia o ukončení dokazovania,
- či námietka premlčania nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní vznesená žalovaným je dôvodná,
- či správca konkurznej podstaty úpadcu predmetné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty zaradil správne,
- či ide o neurčitý a nevykonateľný výrok, ako tvrdí žalovaný,
- či kúpna zmluva bola uzavretá bez súhlasu konkurzného súdu,
- či námietka žalovaného ohľadne práva na vylúčenie konkurznej podstaty, že predaj nehnuteľností nikdy nebol predmetom schôdze konkurzných veriteľov, je dôvodná,
- či namietaná skutočnosť, že súd predvolal správcu z nie zákonnej adresy sídla správcu zapísanej v zozname ministerstva spravodlivosti, je závadou pre neudržateľnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 109 O. s. p., z ktorého vyplývajú podmienky, za ktorých súd konanie preruší a uviedol, že z odvolania nie je zrejmé, v čom spočíva nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, keď konajúci súd konanie neprerušil. Fakt, či konajúci súd konanie prerušil alebo neprerušil, sám o sebe dôvod pre posudzovanie nezákonnosti rozhodnutia nezakladá. Námietku žalovaného, že konajúci súd nezaručil právo náležitého poučenia o ukončení dokazovania, odvolací súd označil pre posúdenie dôvodnosti odvolania za právne irelevantnú, a to z dôvodu, že žalovaný ani v odvolacom konaní neuviedol žiadnu inú hmotnoprávnu skutočnosť, s ktorou by sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal. Preto aj v prípade, ak by súd žalovaného ako účastníka konania náležite neupozornil o ukončení dokazovania, bola by táto námietka z hľadiska posúdenia dôvodnosti odvolania právne bezpredmetnou, pretože v predmetnom prípade nie je čo ďalšie dokazovať. Za právne irelevantnú označil odvolací súd aj námietku premlčania vznesenú žalovaným dôvodiac, že žalobca podal žalobu postupom podľa ustanovenia § 19 ZKV. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že existuje dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia pre jeho neurčitosť a nevykonateľnosť. Uviedol, že

z výroku, ako aj odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, čoho sa predmet sporu týka a z akých dôvodov konajúci súd dospel k záveru, keď návrhu o vylúčenie sporných nehnuteľností z konkurznej podstaty vyhovel. Za absolútne bezpredmetnú odvolací súd označil skutočnosť namietanú žalovaným, že súd predvolal správcu konkurznej podstaty z nie zákonnej adresy uvedenej v zozname Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Uviedol, že z obsahu veci nie je sporné, že správca konkurznej podstaty je celým obsahom konania oboznámený a fakt, z akej adresy bol súdom predvolaný, je pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia iba nepodstatným formálnym nedostatkom. Odvolací súd konštatoval, že konajúci súd sa s predbežnou otázkou, či nehnuteľnosti, ktoré je žalovaný povinný na základe výroku napadnutého rozhodnutia vylúčiť z konkurznej podstaty, sú vo vlastníctve žalovaného alebo žalobcu, riadne vysporiadal a dospel k správne záveru, že žalobca si sporné nehnuteľnosti riadne kúpil a v zmysle dohodnutých podmienok zaplatil. Rovnako správne konajúci súd uzavrel, že neexistovali zákonné dôvody na odstúpenie od kúpnej zmluvy a že dohliadací konkurzný súd prevod nehnuteľnosti z konkurznej podstaty do majetku žalobcu riadne schválil. Je nesporné, že krajský súd nebol oprávnený vydať opatrenie z 2. novembra 2008, č. k. 4K 169/97-631, ktorým zrušil svoje opatrenie z 22. októbra 2002 o schválení predaja majetku úpadcu. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným žalobcom v jeho vyjadrení k odvolaniu, že predkladanie nového súhlasu súdu na ten istý prevod za tých istých podmienok, by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 29. septembra 2011.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný a to v rozsahu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok odvolacieho súdu z 28. júla 2011, sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 zmenil, a to tak, že žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietne alebo aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súčasne rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2010, č. k. 10Cbi/16/2008-112 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Podanie dovolania žalovaný odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f) O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Rovnako dôvodí dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

Žalovaný odvolaciemu súdu vytýka, že svoj rozsudok riadne neodôvodnil, v dôsledku ktorej skutočnosti mu odňal možnosť konať pred súdom. Žalovaný opakovane poukázal na tvrdenia uvedené vo svojom odvolaní, v ktorom argumentoval, že otázku, či žalovaný sporné nehnuteľnosti nadobudol do svojho vlastníctva počas konkurzného konania, nie je možné riešiť v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, pretože ide o spor o určenie vlastníctva. Namietol neurčitost' a nerealizovateľnosť opatrenia Krajského súdu v Bratislave z 22. októbra 2002, č. k. 4K 169/97-140, z dôvodu ktorého ho nie je možné považovať za súhlas konkurzného súdu podľa prvej vety § 27 ods. 3 ZKV. Tvrdí, že správca konkurznej podstaty kúpnu zmluvu zo 14. novembra 2007 podpísal nie vo vlastnom mene, ale „za predávajúceho“ a že predaj sporných nehnuteľností nikdy nebol predmetom schôdze konkurzných veriteľov. Vyjadril názor, že žalobca na základe „Dohody o urovaní“ z 9. októbra 2006 vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudol, žalobcovi vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam podľa právoplatných rozhodnutí katastrálnych úradov nevzniklo, a teda že podľa zákonnej evidencie nehnuteľností je vlastníkom nehnuteľností žalovaný. Žalovaný má za to, že odvolací súd sa s uvedenými tvrdeniami nezaoberal, nechal ich bez povšimnutia, jeho argumentáciu nevyvrátil a ani nevysvetlil, prečo je jeho názor nesprávny. Žalovaný súčasne namietol, že rozsudok odvolacieho súdu predstavuje veľmi formalistické posúdenie odvolacích tvrdení žalovaného, úplne v ňom chýba označenie použitých právnych predpisov a ich patričný výklad. Nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi nižších stupňov žalovaný vzhliadol v otázke posúdenia vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam.

K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vady vymenované v písm. a) až g) § 237 O. s. p., majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f) O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. zakladá aj absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, z dôvodu ktorého je toto nepreskúmateľné.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. namietanej dovolateľom, nezistil.

K vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolateľ namietal znemožnenie realizácie jeho procesných práv absenciou presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňajúceho požiadavky na náležité odôvodnenie súdnych rozhodnutí podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a nevysporiadanie sa odvolacieho súdu so všetkými uplatnenými námietkami žalovaného. Odvolaciemu súdu vytkol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil odvolacie tvrdenia žalovaného len veľmi formalisticky, jeho argumentáciu k jednotlivým tvrdeniam nevyvrátil a ani nevysvetlil, z akých dôvodov nie je jeho názor správny. Prezentoval názor, že pokiaľ súd dospeje k záveru, že nárok žalobcu je opodstatnený, je povinný sa vysporiadať s argumentáciou žalovaného, z ktorého plynie opačný záver a túto dostatočným a výstižným spôsobom odôvodniť.

Nestotožňujúc sa s dôvodnosťou tejto dovolacej námietky, dovolací súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo

upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V tejto súvislosti treba upozorniť aj na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatuje, že tento je náležité odôvodnený, do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné.

Na margo námietky žalovaného spočívajúceho v tvrdení, že súd ho ako správcu konkurznej podstaty predvolával z adresy, ktorá nie je adresou jeho sídla zapísanou v zozname správcov konkurznej podstaty vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, v dôsledku ktorej skutočnosti mal súd žalovanému uprieť možnosť konať pred súdom, dovolací súd uvádza, že súdne zásielky boli menovanému správcovi doručované tak na adresu V. (resp. K.), X. B. (doručenky pripojené k č. l. 59, 63, 68, 135, 179, 201 spisu) ako aj M., X. B. (ktorá v relevantnom čase bola adresou sídla jeho advokátskej kancelárie – doručeny pripojené k č. l. 90, 96, 100, 104, 119 spisu), pričom na obidvoch adresách si správca zásielky (osobne alebo prostredníctvom splnomocnenca) preberal. Z korešpondencie správcu konkurznej podstaty so súdom vyplýva, že aj zásielky doručované na adresu vtedajšieho sídla jeho advokátskej kancelárie, sa do jeho osobnostnej sféry dostali, keďže na ne reagoval (či už žiadosťami o odročenie termínu pojednávania alebo podaním odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu).

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. februára 2012

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

